

Arrest

nr. 252 338 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Op grond van de gegevens van verzoekers administratief dossier heeft de commissaris-generaal besloten dat er geen bijzondere procedurele noden dienen te worden genomen. Hoewel verzoeker een attest voorlegt dat staat dat hij posttraumatische stress heeft, blijkt hieruit niet dat zijn psychische gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker stelt dat er niet afdoende rekening werd gehouden met zijn medische toestand en hij verwijst nogmaals naar zijn medische stukken. Hij benadrukt dat hij zware medicatie dient in te nemen en deze niet heeft ingenomen voor het persoonlijk onderhoud om niet verward te zijn. Hij stelt dat zijn posttraumatische stress een verklaring is voor de tegenstrijdigheden en vaagheden omtrent zijn asielrelaas, meer bepaald het verschil tussen zijn versie en die van zijn echtgenote.

De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoeker neergelegde medische documenten reeds werden betrokken in de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en blijkt uit de bestreden beslissing dat deze niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de motieven. Uit zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS blijkt dat verzoeker over ruim voldoende capaciteiten beschikte om zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Tijdens het invullen van de vragenlijst, noch

tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker bezwaren geformuleerd. Bovendien toont verzoeker niet aan welke informatie of welke details hij als gevolg van zijn posttraumatische stress niet heeft kunnen weergeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij beperkt zich tot louter te stellen dat veel van de tegenstrijdigheden en vaagheden een gevolg zijn van zijn medische aandoening, zonder hier echter concreet op in te gaan. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker post factum en louter algemeen aanvoert dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn mentale of psychische gemoedstoestand.

3.2. Met betrekking tot de inhoud van verzoekers asielrelaas stelt de commissaris-generaal dat er geen eenduidige verklaringen werden afgelegd door verzoeker en zijn echtgenote. Zo (i) staat het in contrast dat verzoeker zich niets herinnert van het moment waar zij de koffers, en dus cruciale documenten, zijn verloren terwijl hij zeer gedetailleerde herinneringen heeft van de rest van de reis, (ii) is het merkwaardig dat verzoeker en zijn echtgenote stellen dat zij de originele attesten van de politie en de advocaat zijn kwijtgespeeld en zij enkel kleurenkopieën hebben hoewel er originele handtekeningen in balpen werden aangebracht en komen zij niet verder dan te stellen niet te weten hoe die daar komen, (iii) kan er geen bewijswaarde worden toegeschreven aan de documenten van de politie van Gazi Baba en de advocaat, (iv) is het geen afdoende verklaring dat verzoeker schrik had om de bewijzen van de bedreigingen bij te houden en daarom zijn hele Gmail-account heeft gewist, waardoor er geen begin van bewijs is, (v) is het frappant dat verzoeker de slagen van zijn broer niet heeft vermeld en dat zijn uitleg, dat hij op het onderhoud de kans niet kreeg, niet volstaat nu hij wel degelijk de mogelijkheid kreeg om zijn relaas uiteen te zetten, en kan van een verzoeker worden verwacht dat hij bij de eerst mogelijke gelegenheid alle relevante feiten weergeeft, (vi) dat verzoeker de ene keer stelt dat hij zijn kinderen aantrof toen hij thuis kwam en de andere keer niet, en hij later vasthoudt aan één versie, wat niet volstaat, (vii) stelt verzoeker de ene keer dat hij zijn echtgenote is gaan zoeken in een centrum voor vrouwen en de andere keer maakt hij hier geen gewag van, en ontkent hij dit te hebben gezegd bij confrontatie met beide versies en stelt dat het de grammatica, de vraagstelling of de tolk was, (viii) stelt verzoeker de ene keer te hebben gehoord dat zijn echtgenote terecht was in het huis van S. en daarna in het huis van zijn directrice A., en (ix) wijt hij de inconsistenties aan mentale problemen en de medicatie die hij neemt maar legt hier geen enkel medisch attest van voor.

Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij voor de problemen met zijn familie geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in zijn eigen land, hetgeen hij in casu niet heeft gedaan. Zo (i) heeft hij wel aangifte gedaan van de verdwijning maar heeft hij de politie nooit op de hoogte gebracht van het fysieke geweld dat hij zegt te hebben ondergaan, (ii) volstaat het niet dat hij het liet bij een eenmalige aangifte en besloot daarna dat het geen zin meer had en hij de zaken niet wou verergeren, (iii) kan de overheid vanzelfsprekend niet optreden als zij niet op de hoogte is, (iv) wordt niet aannemelijk gemaakt dat zijn familie invloed zou hebben bij de politie, wordt er louter verwezen naar de algemene situatie in Noord-Macedonië en stelt hij zelf dat de politie zei zijn zaak vertrouwelijk te behandelen, en (v) stelt hij zelf dat zijn broer en zijn neef bezig zijn met zijn zaak te verslechteren zonder dat hij hier enig bewijs van heeft, en zouden A. en zijn advocaat hem hebben gezegd dat het in Noord-Macedonië zo is, wat niet volstaat. Tot slot wordt er dienaangaande nog verwezen naar de COI Focus van Noord-Macedonië waaruit blijkt dat huiselijk geweld nog steeds een probleem is maar dat er maatregelen werden en nog steeds worden getroffen om dit probleem te verhelpen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt wordt vastgesteld dat niet kan worden besloten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Macedonië.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker, zoals supra reeds vastgesteld, in grote mate verwijst naar zijn medische toestand om vaagheden of tegenstrijdigheden te verklaren. Verder beperkt hij zich tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven. Het louter niet akkoord gaan met verweerder volstaat echter niet. Hiermee weerlegt hij de supra besproken motieven niet. Meer concreet stelt verzoeker nog dat zijn Gmail-account is verwijderd om hem psychologisch te beschermen. Dit weegt echter niet op tegen het behouden van bewijzen van de genoemde bedreigingen en hij beperkt zich hiermee bovendien tot een loutere bewering.

Verzoeker verwijst nogmaals naar zijn mentale toestand en voegt bij het huidige beroep een medisch attest waaruit zou blijken dat hij aan geheugenverlies lijdt. Het medisch attest is uiterst beknopt, gaat uit van een huisarts en is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker ("Monsieur [...] signale des pertes

de mémoire en lien avec la période concernée par les divers évènements traumatisants qu'a vécu la famille.”). Aan een dergelijk beknopt medisch attest waarin tot de vaststelling wordt gekomen, op basis van de verklaringen van verzoeker, dat verzoeker lijdt aan geheugenverlies, zonder dat dit attest een bijkomend medisch verslag bevat waaruit blijkt dat men op basis van objectieve onderzoeken tot deze bevindingen kwam en dat verzoeker wel degelijk daadwerkelijk te kampen heeft met geheugenverlies kan dan ook weinig tot geen waarde worden gehecht. Het medisch attest is dan ook niet van die aard dat het ander licht zou werpen op de voorgaande vaststellingen dat verzoeker over voldoende capaciteiten beschikt om zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Bovendien verklaart het beweerd geheugenverlies niet waarom verzoeker een gedetailleerd beeld kan schetsen van de hele reis naar België en enkel op het moment van het verlies van de tassen last lijkt te hebben van geheugenverlies.

Waar verzoeker onder verwijzing naar de COI Focus van Noord-Macedonië stelt dat er geen afdoende bescherming voorhanden is tegen huiselijk geweld, komt hij niet verder dan een selectieve lezing ervan. Verzoeker vermag met zijn selectieve lezing niet aan te tonen dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien blijkt uit wat reeds supra werd gezegd dat niet in concreto werd aangetoond dat hij zich niet naar de politie kon begeven.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2020, benadrukt verzoekende partij dat uit haar medische attesten blijkt dat zij zeer kwetsbaar is en psychologische problemen heeft. Verzoekende partij benadrukt dat een arts wel degelijk bevoegd is om vast te stellen of verzoekende partij al dan niet geschikt is om gehoord te worden. Verzoekende partij stelt dat er tijdens haar gehoor een en ander fout liep, wat te wijten is aan haar psychologische toestand. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

Waar verzoekende partij stelt dat er tijdens haar gehoor een en ander fout liep, wat te wijten is aan haar psychologische toestand, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet verder toelicht wat concreet zou zijn fout gelopen tijdens haar gehoor wat te wijten zou zijn aan haar psychologische toestand (en die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zou hebben geleid).

De Raad wijst verder aangaande haar kwetsbaarheid en haar psychologische problemen, wat zou blijken uit haar medische attesten, op hetgeen verwerende partij in de verweernota terecht heeft vastgesteld:

"2.5.1 Waar verzoeker herhaaldelijk wijst op zijn psychische problematiek en de impact hiervan op het verloop van zijn persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en stelt dat de verwerende partij hier helemaal geen rekening mee heeft gehouden, kan verzoekende partij geenszins gevolgd worden. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker afdoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie en omstandigheden van verzoekende partij, zoals deze wordt weergegeven in de medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden.

Wat de bewering van verzoekende partij betreft dat verweerder niet over de nodige expertise beschikt om de pertinentie van de neergelegde medische stukken te kunnen weerleggen, benadrukt verweerder dat wat de commissaris-generaal doet is, met het oog op een correct en volledig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de conclusies en vaststellingen zoals weergegeven in de medische stavingstukken in het administratief dossier, afwegen tegen het geheel van de verklaringen zoals deze door verzoekende partij werden verstrekt en getrouw werden opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, om te verzekeren dat er een correcte feitenvinding gebeurt en een juiste beoordeling van de door verzoekende partij aangereikte elementen wordt gemaakt (naar analogie, zie RvV 18 juli 2018, nr. 206 925). Dit veronderstelt geen bijzondere medische expertise en verweerder ziet dan ook niet in waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om deze afweging te maken.

Verweerder wenst in deze verder te benadrukken dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (alwaar de vragenlijst werd ingevuld), noch bij het Commissariaat-generaal enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het betreffende persoonlijk onderhoud. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker zelfs uitdrukkelijk dat hij, ondanks zijn zware emotionele en psychische toestand, klaar was om zijn verhaal te doen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Evenmin maakte verzoeker of diens raadsman er gewag van dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken of het commissariaat-generaal niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen. Verweerder wijst er eveneens op dat in de door verzoeker neergelegde medische stukken wordt aangegeven dat er in hoofde van verzoeker posttraumatische stress werd vastgesteld. Uit de neergelegde stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker niet kon of mocht worden gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal of dat in het kader van dit persoonlijk onderhoud van hem niet mocht worden verwacht dat hij volwaardige verklaringen zou afleggen.

Bovendien blijkt het tegendeel genoegzaam uit de inhoud van de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst en het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dat verzoeker, op zijn verklaringen na wat het verlies van zijn documenten betreft, weldegelijk bij machte was om duidelijke, precieze, genuanceerde en gedetailleerde verklaringen af te leggen en kunnen in zijn hoofde geen geheugenproblemen worden afgeleid. Verzoeker ondertekende de vragenlijst en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Albanees. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien ontving hij van de vragenlijst een kopie. Bij het Commissariaat-generaal gaf verzoeker daarenboven duidelijk aan dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken alles goed was verlopen. Verder verklaarde hij over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken "We hebben geen problemen gehad of zo. Behalve als ik wat uitleg moet geven enz. ivm wat we meegemaakt hebben dat ik het moeilijk heb op emotioneel vlak na alles wat ons overkomen is, voor de rest is het goed verlopen." Behalve het feit dat hij het soms emotioneel moeilijk had, maakt verzoeker geen melding van andere (geheugen)problemen waardoor er niet van hem verwacht kon worden dat hij volwaardige verklaringen kon afleggen. Eveneens gaf hij aan dat hij de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed had verstaan en geen bezwaar had tegen deze tolk. Ook met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal formuleerde verzoeker geen opmerkingen. Zijn advocaat verwees nadien weliswaar nog naar op zijn

kwetsbaar profiel, doch stelde daarbij nergens dat hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Verweerder besluit dat uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De persoonlijke onderhouden zijn vlot en op normale wijze geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid.

Gelet op het voorgaande, is het niet ernstig van verzoeker om post factum en op louter algemene wijze aan te voeren dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn mentale of psychische gemoedstoestand bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.5.2 Waar verzoeker herhaaldelijk wijst op zijn psychologische toestand ter verschoning van de in de bestreden beslissing opgeworpen inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en verwijst naar een nieuw medisch attest daterend van 27 februari 2020 van Dr. Camille Fox in bijlage van zijn verzoekschrift waarin er gewezen wordt op problemen van geheugenverlies, herhaalt verweerder vooreerst dat in de stukken die verzoeker eerder heeft neergelegd er sprake is van posttraumatische stress in zijn hoofd. Uit deze reeds neergelegde stukken blijkt echter niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen en om zijn relaas op een concrete en consistente wijze uit de doeken te doen, ontdaan van incoherenties. Evenmin blijkt uit deze stukken dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zodat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties en omissies onverkort overeind blijven.

Verweerder meent dat het medisch attest van Dr. Camille Fox in bijlage van zijn verzoekschrift evenmin van aard is om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Dit attest, waarin sprake is van geheugenproblemen, is vooreerst uiterst beknopt en gaat uit van een huisarts en niet van een gespecialiseerd arts zoals een psychiater. Bovendien heeft de behandelende arts zich voor de diagnose van geheugenproblemen zich gebaseerd op de verklaringen van verzoeker ("Monsieur [...] signale des pertes de mémoire en lien avec la période concernée par les divers évènements traumatisants qu'a vécu la famille."). Aan een dergelijk beknopt medisch attest waarin tot de vaststelling wordt gekomen, op basis van de verklaringen van verzoeker, dat verzoekende partij lijdt aan geheugenverlies, zonder dat dit attest een bijkomend medisch verslag bevat waaruit blijkt dat men op basis van objectieve onderzoeken tot deze bevindingen kwam en dat verzoekende partij wel degelijk daadwerkelijk te kampen heeft met geheugenverlies kan dan ook weinig tot geen waarde worden gehecht.". Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij benadrukt dat een arts wel degelijk bevoegd is om vast te stellen of verzoekende partij al dan niet geschikt is om gehoord te worden. De Raad wijst erop dat, gelet op het voorgaande, uit verzoekende partij haar medische attesten niet blijkt dat zij niet geschikt zou zijn (geweest) om gehoord te worden.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 22 december 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS